

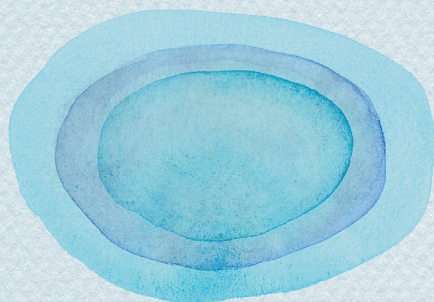
Držíte v ruce deník. Možná vám připadá trochu rozmáčený. Jako by nedávno spadl do vody. To je tím, že je to vodnický deník. Vodnické knihy a sešity mají rády mokro. Musím to vědět, protože tenhle deník je můj! A já jsem od narození vodnice jako koleno. Teda poleno.

Začínám s deníkem právě teď. Budu si do něj psát, co zajímavého mě potká. A rozhodla jsem se, že ho dám občas přečíst i někomu dalšímu. Takže třeba vám. Myslím, že k psaní toho bude docela dost. Zrovna mi totiž přišel dopis. Hodně důležitý dopis.

Ale od začátku. Jmenuji se Puškvora Stýblová a je mi osm let. Radši bych měla jiné jméno, to je však tajemství. Můj tatínek se jmenuje Ryboslav Stýblo a je uznávaným sumcologem. To znamená, že zkoumá sumce. Maminka Vodomíra Stýblová pracuje jako vodní záchranářka. Sestře Dušaně je třináct. Používá voděodolnou řasenku a má kluka. Ale táta o tom neví. Ještě mám mladšího brácha. Blátůlda je zatím takové ťululum, chodí do vodnické přípravky. Já navštěvuji druhou třídu Všeobecné vodní školy v Ouhořovicích. Ovšem od září budu chodit jinam. Souvisí to právě s tím dopisem.

Tak ta moje škola. Za všechno vlastně může děda Kaprásek. Přihlásil mě k přijímacím zkouškám do Základní školy v Dolním Městečku. Je to škola s rozšířeným jazykovým vyučováním. Vsadil se s pratetou Žabiznou, svojí sestrou, že ty zkoušky udělám. A já jsem je opravdu udělala. V tom dopise je přímo napsáno: *Žákyně Puškvora Stýblová je přijata ke studiu na naší škole.* Takže do třetí třídy už nastoupím tam!

Žabizna prohrála sázku a musela týden jezdit na kole z Ouhořovic až do Mokroles v kostýmu želvy Ninja. Dobře jí tak. Nemám pratetu Žabiznu moc ráda. Ona mě taky ne. Pořád mě srovnává se svojí vnučkou Supěnou. To je sestřenice. Je o rok starší než já, ale asi třikrát tak velká – hlavně do šířky.

Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdyby děda tu sázku prohrál.

Nakonec jsem to z dědy vytáhla. Kdyby prý prohrál, musel by týden stát v kašně na náměstí v Dolním Městečku na jedné noze jako čáp.

A přitom prskat na okolojdoucí jako vodotrysk. Hrůza. Já myslím, že by to děda nedal. I babička Kaprásková říká, že dědu poslední dobou bolí nohy. Snad v nich má revma nebo co. Jako jeho bratr, vodník Radovan. Ten prakticky celou zimu proleží ve vaně v panelákovém bytě na sídlišti. A v porcelánovém umyvadle chová oukleje.

Tak to můj děda Kaprásek je jiný čipera. Ovšem stát celý týden na jedné noze by nedokázal. Myslím, že já taky ne. Z toho je jasné, jak moc mi děda Kaprásek věřil, když tu sázku uzavřel. Ale jak si představím, že jsem od těch zkoušek mohla vyletět, schnou mi hrůzou záda.

24. červená

Zapomněla jsem napsat jednu hodně důležitou věc. Škola v Dolním Městečku není vodnická. Dokonce není ani vodní. Je to lidská škola, takže do ní chodí člověčí kluci a holky. A brzy tam s nimi budu chodit i já. Jenom musím dokončit druhou třídu a mít dobré vysvědčení. Ale to by snad neměl být problém. Dušana o mně říká, že jsem šprt. Nejsem! Jen kdyby se mě v nové škole ptali na známky, nechci se při odpovědi kroutit jako Řehoř. To je náš cvičený úhoř. Takový mazel, ale věčně ho někde hledáme. A ještě jedna věc. Jestli budou dobré známky, pojedou s našima na pár dní k moři. To už za námahu stojí, ne?